

ÅSA
SCHWARZOVÁ

THRILLER

KLÍČŮ

7 ochránců internetu –
7 cílů k odstranění

metafora®

Internet – převratný vynález v dějinách a nezbytný nástroj pro fungování moderní společnosti. Pokud by nad ním někdo získal kontrolu, ovládl by většinu vyspělých států.

Jednou z nejcitlivějších částí internetu je tzv. kořenová zóna. Tam se ukládají adresy, díky nimž se informace putující po síti dostanou, kam mají. Aby s nimi nemohl nikdo manipulovat, vyvinula Nadace pro internetovou infrastrukturu sedm klíčů, jejichž virtuální podpis se otiskne na jediný pravý seznam adres.

Sedm klíčů, které mají moc manipulovat s internetem.

Sedm klíčů, jejichž opatrovníky jsou největší špičky v oboru bezpečnosti IT z celého světa.

Jedním z nich je i Rebecka Retéová, která se právě probudila s pistolí u spánku.

A jejího majitele zajímá jen jedna věc: „Kde je klíč?“

Nový román Åsy Schwarzové není jen strhujícím thrillerem z prostředí hackerů, extremistických skupin a tajných služeb, ale také varováním před reálným nebezpečím, které může kdykoliv ohrozit celou civilizaci.

„Dovedně napsané a dobře podložené. Opravdu vás to donutí se zamyslet nad zranitelností moderní společnosti.“

– čtenářská recenze

„Zběsilé tempo a akce od první strany. Okamžitě vás vtáhne do děje, který uhání vpřed díky krátkým kapitolám a úsporné próze. To oceňuji! Líbila se mi zápleтка, jazyk i tempo. (...) Chci si od ní přečíst víc!“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Úplně jiné než Ásiny předchozí knihy. Ale stejně dobré – ne-li lepší. Kniha je velmi dobře napsaná a velmi vzrušující. (...) Velmi doporučuji každému, kdo si chce přečíst trochu jiný thriller, který se týká internetu, počítačové bezpečnosti a hackerů.“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Děsivé, poutavé a skvěle napsané!“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Dobře napsaný poutavý thriller o světě internetu, ve kterém většina z nás tráví tolik času, a přitom o něm ví jen málo. Ása Schwarzová dokáže podat počítačovou tematiku způsobem, jenž je nejen vzrušující a napínavý, ale také srozumitelný i pro lidi, kteří nejsou počítačovými geeky.“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Nemožné odložit!“

– čtenářská recenze, Goodreads

Åsa Schwarzová

Sedm klíčů

Åsa Schwarzová

Sedm klíčů

Přeložila Helena Matocha

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

De sju nycklarna © 2017, Åsa Schwarz

First published in the Swedish language by Hoi Förlag, Stockholm

Translation © Helena Matocha, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-508-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-507-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-108-3 (print)

*Veškerá podobnost s existujícími postavami a událostmi
je čistě náhodná.*

Åsa Schwarzová

Kungsholmen, Stockholm

Rebecka otevře oči a zírá do tmy.

Naslouchá, jestli neuslyší některé z dětí, ale z jejich pokoje se nic neozývá. Žádný kašel. Žádný pláč. Žádné capkání drobných nožek. Ale v ložnici je něco jinak. Rebecka zamžourá. V místnosti je ticho a tma, takže zaostří pohled. Ve slabém světle pouliční lampy jsou vidět obrysy nábytku. Rebecka natáhne ruku k lampě, ale zarazí se uprostřed pohybu.

Někdo jí přitiskne ke spánku chladný kov.

Rebecka ztuhne. Žaludek se jí sevře strachy. V místnosti někdo je.

„The key,“ zavrčí jí do ucha mužský hlas.

Jeho angličtina je lámaná, ale zní jí nějak povědomě. Rebecka netuší, o čem ten chlap mluví. V panice nedokáže přemýšlet ani se soustředit. Na tváři cítí teplý dech a vnímá pach potu. Když krátce zdvihne oči, uvidí, že se nad postelí sklání muž. Obličej mu zakrývá černá kukla.

Přitiskne jí zbraň ještě těsněji ke spánku.

Rebecka se ještě nikdy v životě necítila takhle bezbranně. Tříkrát týdně chodí běhat. Je silná a v dobré

kondici, i když se jí mladší dítě narodilo teprve před rokem. Ale k čemu jí to je, když jí někdo k hlavě tiskne zbraň? Sice má na sobě tričko a je pod peřinou, ale připadá si úplně nahá. Vydaná napospas. Bezbranná.

Děti.

Hlavně aby se neprobudily. Myšlenky jí víří hlavou tam a zpátky. Těká očima a hledá možnost úniku, promýšlí alternativy. Rebecka se celý svůj život profesně věnovala analýzám rizik. Mozek jí běží na plné obrátky. Po chvíli si všimne, že muž tam není sám. Ve dveřích stojí další postava. Možnost úniku se scvrkne v naprosté nic. Žádná cesta odtud nevede. Osud je proti ní.

„The key,“ zavrčí hlas netrpělivě.

Rebecka se snaží pochopit, o čem to mluví. Jinak se z téhle situace nedostane. Musí tyhle dva chlapy dostat od svých dětí, co nejdál to jde.

Než se ho stihne zeptat, jaký klíč má na mysli, dojde jí to. Chce klíč, který slíbila bránit vlastním tělem. To vědomí ji zasáhne jako rána do břicha. Myslela si, že ten slib byl pouze symbolický a že bude znamenat jen to, že se čtyřikrát do roka vydá do Washingtonu. Nikdy na to nemyslela jako na hmotný klíč. Bylo to něco víc, něco důležitějšího, i když jen kousek skládačky v symbolickém rituálu. Nikdy by si nemyslela, že ho někdo bude chtít ukrást.

Jenže teď v její ložnici stojí cizí chlap a chce klíč od internetu. Na jeho dechu je patrné, že je nervózní a ve stresu. Ale ona odpoví anglicky to jediné, co na to může říct: „Ne, to nejde.“

Cítí, jak se jí pistole boří hlouběji do kůže. Musí se snažit, aby neucukla. On nic neříká, jen nehybně stojí na místě. Vysoký a výhružný. Rebecka slyší, že po pokoji někdo chodí. Otevrou se dveře. Slyší, jak jí v prsou tlouče srdce jako splašené.

Ne děti. Proboha, jen ne děti.

Někdo rozsvítí. Rebecka zamrká, snaží se na ostré světlo zvyknout. Nejdřív uvidí obrysy, pak toho druhého muže. Je malý, podsaditý a taky má kuklu. Z obličeje jsou mu vidět jen dvě výhrůžné mandlově hnědé oči. Džíny má tmavé a tričko šedé. Rebecka vykřikne, když uvidí, co drží v náručí. Oliver klidně spí. Ve spánku cucá dudlík a ten se mu pohybuje v pusince. Tvářičku má tak klidnou a krásnou, jak ji může mít jen roční dítě. Spí na cizincově rameni naprosto tiše. Muž přinesl i Oliverova modrého plyšáka, kterému visí utržené ucho nakřivo. Plyšák spočívá mezi ním a dítětem, jako by ho měl uklidnit.

Muž chlapce jemně, láskyplně pohladí po hlavě. Pak si sáhne za opasek, vytáhne pistoli a přitiskne ji chlapci k čelu. V tu chvíli Rebecka přestane dýchat. Pistole vypadá v porovnání s Oliverovým tělíčkem nepřírozeně velká, černý kov se ve světle lampy zaleskne.

„The key,“ slyší znovu Rebecka.

Dívá se na své dítě. Jemnou kůži, vlnité vlásky. Ručička visící k zemi. Nic není důležitější než on. Ona ho stvořila a pak ho v sobě devět měsíců nosila. Jeho život spočívá v jejích rukou a on se na ni spoléhá, hledá u ní útěchu, choulí se jí do náruče a ví, že ona ho vždycky ochrání. Ona je jeho máma. Tak jednoduché to je.

„Je v trezoru,“ sdělí jim a ukáže na tmavou dubovou skříň naproti posteli. „Otevřu ji.“

Muž s Oliverem v náručí popojde ke skříni, otevře ji a odhalí trezor. Rebecka se kousne do rtu. Cítí, jak se celá třese. Tohle je její plán B, jediný a poslední. Alarm připojený ke spodní části dveří skříně je propojený přímo s policejní stanicí a spustí se, jakmile někdo skříň otevře.

Muž se jen těžko ohýbá, ale snaží se i s Oliverem na ruce si skříň lépe prohlédnout.

„Já si ho vezmu,“ špitne Rebecka a natáhne se pro dítě. „Řeknu vám kód.“

Hlavně si ty dveře moc neprohlížej.

Hlavně si nevšimni toho alarmu.

Rebecka se upřeně zadívá mimo spodek dveří. Muži si vymění pohledy, chtějí se rozhodnout společně. Pak jí jeden Olivera podá a druhý jí stále tiskne pistoli k hlavě. Oliver ve spánku zavrtní, ale hned se uklidní, když ucítí teplo a vůni matky. Rebecka ho pevně stiskne, vnímá sladkou vůni dítěte. Opatrně ho pohladí po hlavičce, na prstech cítí jeho jemné vlásky.

Do svítání zbývá ještě několik hodin. Rebecka slyší, jak v dálce začne houkat policejní auto. Její byt je jen pár bloků od velké policejní stanice na Kungsholmenu. Rebecka přerývaně dýchá. Snaží se poznat, jestli se zvuk blíží.

Displej na trezoru zabliká. Rebecka zná šestimístný kód nazpaměť. Kdyby ji někdo vzbudil uprostřed noci, dovedla by ho říct tam i zpátky. Ale teď si dává načas. Tváří se zamyšleně. Dlouho a pevně objímá Olivera. Muži začnou ztrácet trpělivost. Na ulici zastaví auto.

„Je to prvních šest desetinných čísel Pí,“ řekne, aby získala čas.

„141592?“ zeptá se muž u trezoru.

Rebecka se rozbuší srdce. Potí se jí ruce. Nepočítala s tím, že by její blaf odhalil. Ona to chtěla jen protahovat, pak už by trezor otevřeli za pár vteřin. Okamžitě toho zalituje. Tohle není správná chvíle, kdy by měla dělat chytrou. Musí chránit svoje děti. Musí chránit Olivera. Opatrně se otočí tak, aby byl chlapec od pistole co nejdál.

„Lhala jsem. To není správný kód.“

Na dveře bytu někdo tvrdě zabuší.

„Policie! Otevřete!“ rozkáže autoritativní ženský hlas.

Muž s pistolí u Rebečina spánku zakleje.

„Počítám do tří a pak jdu dovnitř,“ křičí policistka.

Rebecka Olivera pevně svírá, snaží se ho krýt vlastním tělem. Chlapec se začne budit, protestuje. Tlak pistole na Rebečin spánek se na chvíli uvolní, chlap se rozhlíží, kudy by utekl. Rebecka dítě instinktivně odkulí pryč, na druhou stranu postele. Oliver křičí a máchá rukama. Rebecka ho zalehne a slyší, jak se s ránou rozrazily dveře od bytu.

Rebecka se snaží obrnit a zastrčí synovu drobnou ruku pod sebe. Mísí se v ní panika s neklidem. Zařve správný kód. Žádný kód a žádný klíč neznamenaají víc než její dítě.

Manhattan, New York

Profesor McDerman jde po chodníku pohroužený do myšlenek. Jasný podzimní vzduch je čerstvý a pohrává si s jeho rudými vlasy. Profesor si nechá bundu rozepnutou. K bytu mu zbývá pět bloků. Kráčí lehce předkloněný s rukama za zády, ale sem tam si sáhne na košili a dotkne se klíče pod ní. To má ve zvyku vždycky, když přemýšlí. Klíč je nenápadný a vypadá jako trochu velký klíček od deníku. Kdo neví, jak moc je důležitý, v životě by to neuhodl. Profesor je jedním ze sedmi nositelů klíčů, kteří čtyřikrát ročně jezdí do Washingtonu. Ale zrovna teď myslí na něco úplně jiného.

McDerman má starosti, spoustu starostí. Skandál okolo odposlechů National Security Agency je mnohem větší, než si myslel. NSA sice spadá pod ministerstvo obrany a zodpovídá za všechny typy odposlechů v USA, ale i tak se musí řídit nějakými pravidly.

Před několika týdny mu novináři kladli zvědavé dotazy. Hypotetické, ale znepokojivé. Profesor by si v životě nemyslel, že následkem toho by NSA mohla být donucena k odtajnění svých kroků. Článek, ježž pak publikovali

v *The Guardianu*, šokoval všechny včetně jeho samotného. Dokumenty, které vypustil do světa Snowden, odhalily mnohem víc, než kdokoli čekal. Každý z branže ví, že NSA odposlouchává kdekoho. Po celoživotním působení v oboru kryptografie si McDerman o NSA a o sběru informací nedělal žádné iluze.

Ale to, co vyšlo na světlo nyní, zpochybnilo jeho veškerou důvěru v kryptografická řešení. NSA nejenže umí prolomit kryptografické kódy, ale dokáže i infiltrovat organizace, ovlivňovat standardy a vkládat do produktů vlastní skuliny, aby pak mohla provádět odposlechy. Dřív se vedly boje mezi těmi, kdo kryptografické kódy vytvářeli, a těmi, kdo je prolamovali. Teď se NSA postarala o to, že kódy jsou vadné od začátku. V tuto chvíli už prostě nic nebylo svaté. Kryptografii, původně krásné umění, naprosto pošpinili a znesvětili.

McDerman tiše zaklel a v duchu si přál být Francouz. To by si prostě pronajal cisternu a před hlavním sídlem NSA by na ulici vylil plnou nádrž hoven.

„Hovno,“ zaklel nahlas. Občas se mu to stávalo. Když byl rozčilený, občas v zamyšlení pronesl něco nahlas. Dospívající kluk s kšiltovkou otočenou dozadu se na něj překvapeně zadívá, a když se pak na chodníku mýjí, drží se od něj radši dál.

Jenže McDerman není Francouz, ale americký profesor. Musí se tedy spokojit s tím, že se na situaci bude dívat s vědeckým nadhledem. Z novinových článků nijak neplynulo, jak NSA při prolamování tolika kódů postupovala. Po dlouhé úvaze se McDerman rozhodl, že na svůj blog napíše hypotézu o tom, jak to asi mohli udělat. Byly to jeho soukromé, ale vysoce kvalifikované odhady. Příspěvek zveřejnil za další hodinu. Možnost takhle si provětrat myšlenky mu udělala dobře. Skoro stejně dobře, jako by tam ta hovna opravdu vylil. McDerman ví, že

jeho blog čtou lidé, se kterými by to velmi rád prodiskutoval. Jeho text budou pročítat a probírat ty nejchytřejší mozky světa.

V kapse mu zazvoní telefon. Znělka Star Treku. Volá rektor univerzity, McDerman ale sotva pozná jeho hlas, když se v telefonu ozve. Rektor je rozrušený a vyděšený, což mu vůbec není podobné. Když říká slova jako *politicky nemožné, zákony proti terorismu a pozastavené peníze na výzkum*, hlas mu přeskočí o oktávu výš. Rektorovi zavolal někdo z vyšších míst a přikázal mu, ať McDerman ten svůj příspěvek z blogu okamžitě smaže.

McDermanovi se vztekem stáhne hrud'. Oni ho chtějí cenzurovat. Akademika, a ne jen tak z ledajakého obooru. NSA chce umlčet jednoho z předních amerických kryptoexpertů. Stane se jedním z těch, kterým vyhrožovali a které umlčeli.

„A co svoboda slova?“ rozčiluje se. „Copak nechápete, jak je důležitá?“

Rektor toho sice zalituje, ale dál si trvá na svém. Tohle je nad jeho kompetence, mimo jeho vliv. McDerman se podívá na hodinky. Příspěvek je na blogu sotva šedesát osm minut.

„Smažu to, jakmile přijdu domů,“ potvrdí.

Rektor poděkuje a položí to. McDerman pomaličku dojde do kavárny na rohu a u mladé usměvavé servírky s dlouhým blondátým ohonem si objedná dvojité espresso. Bude stačit, když to vezme trochu oklikou. Neslíbil přece, že půjde rovnou domů. Na barovém pultu leží noviny, McDerman jimi zalistuje, ale nezačte se.

Podívá se doleva, kousek od něj se posadil štíhlý tmavovlasý kluk s pečlivě upraveným obočím. Fešák, ten bude mít italské předky, pomyslí si McDerman, přesně můj typ. Ten určitě voní po fialkách.

Od chvíle, kdy si poslední McDermanův přítel zabalil

kufry a odjel do Miami, bylo v profesorově milostném životě poněkud pusto. *Miluješ ty svoje počítače víc než sebe*, obvinil ho jeho partner před odchodem. McDerman se mu pokoušel vysvětlit, proč dokáže u obrazovky strávit celé dny, jaké zajímavé problémy může objevovat a řešit. On přece nemiluje samotné počítače, ale logiku, která je za nimi. Pracovat v oblasti kybernetické bezpečnosti je jako hrát šachy s nekonečným počtem figurek. Ale bylo to jako mluvit do zdi. Přítel zmizel do Miami a McDermana pustil k vodě.

Za normálních okolností by McDerman po Italovi dál pokukoval, aby zjistil, jestli tu náhodou nepanuje oboustranný zájem. Ale dneska nemá na nic náladu. Má na starosti důležitější věci.

McDerman vytáhne mobil a otevře aplikaci správy blogu. S tou by příspěvek klidně mohl smazat teď hned, ale to rektor vědět nemusí. Místo toho se podívá na statistické údaje: článek prozatím nikdo nesdílel. Sedne si, pomalu upíjí kávu a přitom si prohlíží řadu fotek, které byly pořízeny v New Yorku začátkem minulého století. Jsou vystavené na policice za barem. Dělník sedí na lešeni ve výšce a houpe nohama, holčička si hraje se psem na chodníku. Dvacátá léta v New Yorku vypadají na černobílých fotkách vždycky tak krásně.

Pípne mu telefon.

Zpráva upozorňuje na vysoký počet návštěvníků na webu. Když si to McDerman přečte pozorněji, zjistí, že Bruce Schneier, jeden z nejznámějších světových expertů na kybernetickou bezpečnost, jeho příspěvek citoval a nasdílel ho pro svých patnáct tisíc sledujících. Obsah se začal šířit, McDerman může domů.

Do města už se vkradla tma, ale pouliční lampy vydávají ostré světlo. McDerman zamíří ke svému bytu. Před ním jde paní s unaveně vypadajícím jezevčíkem. Krátké

psí nožky musí udržet velké břicho. Pes je šedý a starý, ale když jdou kolem stánku s kebabem, se zájmem začemichá. *Jdou akorát tím správným tempem*, zasměje se McDerman.

Míjí je vystresovaní otcové od rodin v oblecích. McDerman se podívá na displej mobilu: jeho blog sleduje čím dál víc čtenářů, příspěvek kopíruje a sdílí čím dál víc lidí. Teď už by článek mohl smazat, ale jeho obsah by se stejně šířil po internetu. Už to nejde zastavit. A když to udělá teď, všichni to uvidí bez toho, že by McDerman musel otevřeně protestovat.

McDerman otevře velké skleněné dveře a jde k výtahu. Podlaha je mramorová a strop je ve výšce čtyř metrů. Uprostřed se pohupuje křišťálový lustr. McDerman pohledem hledá portýra. Za pultem nikdo není. McDerman ho zavolá, ale nikdo se neozve. „Recepce 24 hodin denně,“ píše se v prezentaci bytového komplexu. Pro McDermana je to velmi důležité, má doma pár z nejdražších počítačů v New Yorku. Nikdo by se do nich nedokázal přihlásit, ale přijít o hardware by byla velká finanční ztráta.

McDerman pokrčí rameny a jde dál. I recepční jsou lidé, pomyslí si a zavolá si výtah. Ale tak úplně se mu nepovede potlačit neklid. Zavrtí hlavou, připadá si trapně.

Jen proto, že jsem odborník na bezpečnost, nemusím být paranoidní.

Výtah stoupá nahoru, patro za patrem. McDerman se podívá oknem dolů ke vchodu.

Po recepčním stále ani památky.

Mayfair, Londýn

Sir Finlay Rees-Mogg rychle kráčí ulicemi Mayfairu. Je zima, takže si tiskne bradu do šály a pod paží pevně svírá iPad. Vlhký londýnský vzduch mu proniká vlněnou látkou saka a nemilosrdně ho studí.

„Dash it!“ zakleje, když mu italské boty na míru podjedou na kluzkém dláždění a do očí mu spadnou vlasy.

Jakmile znovu získá balanc, navyklým gestem si odhrne pramen z obličeje. Pak zahne za roh a spatří Guinea Grill, oázu v mrazivém městě. V květináčích po stranách dveří do restaurace stále ještě kvetou červené pelargonie. Lampa před hnědou cihlovou budovou vypadá, jako by vypadla z knížek o Narnii, které mají jeho děti doma.

Když sir Finlay Rees-Mogg otevře dveře, obklopí ho známá vůně grilovaného masa, piva a koláčů. Ramena mu poklesnou, tady se může uvolnit. Tohle je jeho druhý domov. Je tu teplo a útulno. Vrchní ho vesele pozdraví. I když mu Finlay už několikrát řekl, že mu klidně může říkat Moggie, vrchní trvá na formálním oslovení. Sir Finlay Rees-Mogg.

Moggie ví, že jeho etonský přízvuk má na lidi podobný efekt. Zvláště, když má ještě k tomu na sobě košili nebo sako – to se pak v jeho přítomnosti nikdo nedokáže uvolnit. Ne že by se Finlay potřeboval uvolnit zrovna v hospodě, to spíš když pracuje na svém výzkumu. Hodně jeho nejlepších kolegů nosí mikinu s kapucí, a když objeví nějakou mezeru v bezpečnosti, navzájem si plácnou nebo si ťuknou pěstí. Moggie si v životě s nikým neplácnul.

Zamlada se často cítil ze společnosti hackerů dost vyloučený. Teď už ví, že cesta mezi ně nevede tak, že se začne hůř oblékat a přestane mluvit svým přízvukem. Jediný způsob je být nejlepší. Moggiemu jde být nejlepší dobře, zvláště co se týká počítačů. Teď pracuje jako docent kybernetické bezpečnosti a kryptografie na Royal Holloway, jedné z nejlepších anglických univerzit, které se tomuto oboru věnují. Brzy mu možná nabídnou profesuru.

V duchu si plácne sám se sebou.

Jedno z největších vítězství už vybojoval, to když ho stanovili odpovědným za jeden z nejdůležitějších počítačových systémů světa. *Vlastním jeden z klíčů k internetu*, říkává vždycky, když chce znít bodře, pak se ale musí kousnout do rtu a držet se, aby se nepustil do hodinové přednášky na téma kryptoklíčů a sítí.

Stát se nositelem klíče nebylo lehké. Finlay dobře ví, že v internetovém kolektivu není tak známý a rozhodně nebyl tak etablovaný jako mnoho z těch, kteří přicházeli v úvahu. Než odeslal oficiální přihlášku, strávil mnoho času na různých obědech a večeřích, jen aby si byl jistý, že mu tři největší jména z oboru potvrdí, že má dostatek integrity, inteligence a znalostí o technice, která s úkolem souvisí.

Jen málo lidí vůbec něco tuší o struktuře internetu a jeho bezpečnostních funkcích. Finlay je jedním z nich

a svůj úkol hodlá brát vážně. Jen o tom musel přesvědčit ostatní. Ale kdyby někdo věděl, jak systematicky si počínal a kolik energie vynaložil na to, aby do společenství pronikl, asi by z něj nositele klíče ani nikdy neudělali. Mnoho lidí by povytáhlo obočí. Tohle se prostě nedělá.

Moggieho odvedou k jeho obvyklému stolu pod obrazem buvolů napájějících se u řeky. Spodní část stěn v restauraci je obložená tmavými dřevěnými panely, horní pokrývají bizarní obrazy ve zlatých rámech.

Restaurace je jako vždy plně obsazená. Jen u vedlejšího stolu nikdo není. Asi si tam někdo udělal rezervaci stejně jako on. Moggie si opatrně sundá kožené rukavice a odloží je na vedlejší židli. Pak si položí na klín látkový ubrousek a objedná si biftek, ledvinový koláč a pivo. Na bílý ubrus si položí iPad a chvíli jen tak posedí.

V klidu.

Večere ve všední dny bývají u Reesů poněkud chaotické, jak už to tak u rodin se třemi malými dětmi pod šest let bývá, ale dneska ráno Sarah odjela s dětmi vlakem k rodičům do Northumberlandu. Moggie si může oddechnout a strávit dva dny jen ve společnosti počítačů. A možná si zajde na jedno nebo dvě piva sem do Guinea Grillu.

Když se chystá zadat do iPadu šestnáctimístné heslo, někdo kolem něj projde. Moggie zvedne oči a uvidí blondýnu, která usedne k vedlejšímu stolu. Před sebe položí velkou černou kabelku. Podle zuchnutí je docela těžká. Prsty svírající popruh od kabelky má dlouhé, kůži světlou a nehty pečlivě upravené a natřené jemným lakem. Moggie se zhluboka nadechne.

Pak se přiměje odtrhnout od ní pohled a začíst se do článků v online deníku *Dark Reading*. Čte o tom, že NSA dobře věděla o mezerách v bezpečnosti programů a absolutně nic neřekla. Kdokoli mohl chyby využít a získá-

vat informace o nejrůznějších zemích, případně mohl díky údajům posílit konkurenceschopnost vlastních podniků. Hodně států používá bezpečnostní služby při sbírání patentů a jiných informací, které mohou prospět jejich podnikatelské sféře.

„Nemáte cigaretu?“ zaslechne Moggie a překvapeně zvedne hlavu.

Žena od vedlejšího stolu stojí těsně vedle něj a tváří se tázavě. Hnědé oči a tmavé obočí prozrazují, že vlasy má nejspíš odbarvené, i když vypadají přirozeně.

„Well, no, já nekouřím.“

Žena pokrčí rameny, ale odejít se nechystá.

Moggie se podívá na její ruku, kterou si položila na stůl. Nehty má perfektní, tak akorát dlouhé. Moggie si pomyslí, jaké by asi bylo jeden olíznout a pak vzít do pusy celý její prst.

„Jmenuju se Ulrika,“ řekne, usměje se a podá mu ruku. Má silný, skandinávsky znějící přízvuk.

„Moggie, rád vás poznávám.“

Kůži má jemnou, téměř vlhkou. Moggie její ruku zase rychle pustí. Nechce, aby žena poznala, na co myslí.

„Čekáte na někoho?“ zeptá se ho a pečlivě si ho prohlíží. Na nose má pihy, které jí propůjčují mladistvější vzhled. Bude jí tak třicet čtyři, třicet pět. Ale on nikdy nedokázal moc dobře odhadnout věk.

Žena si zase sedne.

Moggie se protáhne a shrne si z čela vlasy. Dělá mu dobře, že si ho někdo všiml. Ví, že vypadá dobře, a obecně je považován za dobrou partii. Ale žádná žena se o něj nezajímala už dlouho. V branži IT bezpečnosti se nepohybuje zrovna moc žen. Někde slyšel, že zhruba jedenáct procent.

Pak je tu samozřejmě Sarah. Jenže ta je věčně naštvaná a ve stresu. Před spaním Moggieho obejme, a když

má štěstí, stihnou párkrát do měsíce rychlovku, než se rozbrečí některé z dětí. Nehty má krátké a zanedbané. Děti jsou celý její svět. Moggie už se do něj nevejde.

„Já jsem tady sám,“ odpoví Moggie. „A vy?“

„Já taky. Jsem v Londýně na návštěvě za sestrou, ale ta dneska večer pracuje. Tak jsem se chtěla jen najíst a pak se chvíli učit.“

Moggie přikývne. *Učit? Dash it! Tak to je možná fakt mladá*, pomyslí si a pak se zadívá do iPadu a začne listovat články. Koutkem oka vidí, jak žena otevře knihu velikosti cihly, štíhlé prsty ji rozevřou někde zhruba v půlce. Ta kniha je mu povědomá a zvědavost v něm nakonec zvítězí:

„Co čtete?“

Když mu žena ukáže titulní stranu, dojde mu, proč mu kniha připadala známá.

Přes celou obálku je vyveden nápis CISSP. To je nejznámější certifikát technické bezpečnosti a člověk si ho může udělat až po pěti letech strávených v praxi. Moggie proti své vůli vyhrkne:

„No to koukám! Vy jste z IT bezpečnosti?“

Ulrika se rozzáří.

„Ano, vy CISSP znáte?“

„To tedy.“

„No páni. Kde pracujete?“

Moggie jí začne vyprávět o svém výzkumu bezpečnosti na síti. Když si všimne, jak to Ulriku zajímá, pokračuje o svém úkolu nošení klíče. Ulrika na něj hledí obdivně. Ona chápe celý rozsah toho úkolu a klade naprosto relevantní otázky. Horlivě mu řekne, že o tomhle četla jen v novinách. A teď má možnost mluvit s někým, kdo opravdu ví, o čem to je.

Moggie se dotkne svazku klíčů v kapse kalhot. Má na něm šest klíčů: od domu, bytu, kanceláře, auta, kola

a pak jeden úplně jiný. Klíč od internetu. Nejradši by ho vytáhl a Ulrice ukázal.

Přiměje se nad tím na chvíli zamyslet. Kromě jeho klíče jsou zapotřebí ještě minimálně čtyři, aby se krypto-klíč k systému ovládajícímu internet dal updatovat. Pět ze sedmi klíčů musí být ve Washingtonu zároveň. A pak je tu ještě řada dalších opatření. Ukázat jí klíč je bezpečné, uklidní se v duchu. Kromě toho tím žádné opatření neporušuje, spíš naopak. Vzdělávat lidi v oblasti internetu patří k jeho nejdůležitějším úkolům.

Moggie se zakloní, aby mohl klíče z kapsy vytáhnout. Uchopí klíč o velikosti klíčku od kola a vysvětlí:

„O tomhle je tu řeč. Tohle je klíč k internetu.“

Ulrika se na klíč zadívá a chvíli mlčí. Pak se ho dotkne prstem.

„Je tak... obyčejný,“ šeptne.

„Jasně, je těžké si představit, že vypadá prostě takhle,“ přikývne Moggie. „Já sám jsem čekal něco hezčího, možná ze zlata. Ale ve skutečnosti je to docela obyčejný klíč od trezoru. A ty prostě vypadají takhle.“

Ulrika tiše kývne, a když si Moggie strká klíč zpátky do kapsy, nespouští z něj oči.

Číšník donese Moggieho koláč a Ulričin steak. Moggie si všimne, že maso je rudé, vypadá jako živé. Usměje se na ni. V jeho představách je něco takového výrazem radosti ze života a smyslnosti. Znovu se podívá na její ruce, nemůže se jich nabažit. Dlouhé štíhlé prsty pevně svírají nůž, který ukrajuje velké krvavé kusy masa. Svíčka scénu dokresluje. Takhle dobře už Moggiemu nebylo dlouho. Zmocní se ho závratný pocit.

„Nedáme si lahev napůl?“ navrhone Ulrika, když dopije své víno.

„To si dám líbit,“ usměje se Moggie a mávne na číšníka.

Washington, D. C.,
16. června 2010

Snímač naskenuje Rebečino oko.

Tohle je čtvrtá a poslední bezpečnostní prověrka, než ji pustí do centra internetové bezpečnosti.

„Děkujeme, vaše identita byla ověřena,“ pronese kovový hlas.

Kovové dveře cvaknou. Jsou těžké a špatně se otevírají. Rebecka je poslední, kdo vkročí do místnosti, která se ze všeho nejvíc podobá podzemní učebně s přerostlými žáky v oblecích, košilích a naleštěných botách. Většina z internetových ulajkonůšů se na dnešní příležitost nastrojila. Dokonce i brazilský nositel klíče Roberth Souza má sako. Rebecka ho nikdy neviděla v ničem jiném než v tričku a obnošených džínách. Šedé vousy má ale rozčepýřené jako obvykle. Rebecka pozdraví známé tváře pokývnutím a sedne si vedle McDermana.

„Dneska je velký den,“ podotkne McDerman.

Rebecka přikývne. Muž v čele stolu začne mluvit slavnostním, lehce nervózním hlasem a zároveň si pohrává s řídkými černými vousy. Po spánku mu sklouzne kapka potu. Rebecka poslouchá každé jeho slovo. Umí je skoro nazpaměť.

Je to scénář první klíčové ceremonie, obřadu, díky kterému bude internet ještě bezpečnější než kdykoli předtím. Poslední dobou došlo k celé řadě incidentů a je načase s tím něco dělat. Celá infrastruktura západního světa závisí na fungování internetu. Výroba jídla, doprava a téměř jakýkoli průmysl by se bez internetu okamžitě zastavily. O informacích a komunikaci ani nemluvě.

Jednou z nejcitlivějších částí internetu je kořenová zóna, kam se ukládají seznamy adres, díky kterým se pak uživatel dostane na správnou stránku, když zadá třeba webovou adresu. Ode dneška bude seznam opatřen podpisem kryptoklíče, aby každý věděl, že jde o pravý seznam, se kterým nikdo nemani-puloval, aby ovlivnil hledání na internetu. Rebecka je šťastná a nadšená. Pracovala na tom roky a teď se to stává skutečností. Patří k sedmičce těch, kdo kryptoklíč vytvoří.

Rebecka se rozhlédne. Všichni si uvědomují vážnost chvíle. Stráví tu dalších šest hodin, budou postupovat krok po kroku podle scénáře a přitom je ze tří úhlů budou snímat bezpečnost-ní kamery. Zeď napravo od Rebecky z velké části zabírá mříž zabudovaná do země. Za ní jsou vidět dva trezory. Rebecka zaslechne, že muž vpředu začíná vyvolávat jména nositelů klíčů: „Finlay Rees-Mogg z Anglie.“

Rebecka otočí hlavu a podívá se na Moggieho, který má na sobě tmavý oblek šitý na míru a vznešenou angličtinou potvrdí, že je přítomen. Je z nich nejmladší, tváří se napjatě a nervózně. Rebecka ho předtím viděla jen jednou, když přednášel o tom, jak se dá napadnout elektronický systém letadla prostřednictvím platformy na objednávání jídla. S dalšími nositeli klíčů se zná podstatně déle. Mezinárodní internetový kolektiv je malý a familiární. Všichni se znají se všemi.

„Manson McDerman z USA,“ vyvolá muž.

Když McDerman neodpoví, Rebecka ho šlouchne loktem. Zrzek sebou cukne, překvapeně se rozhlédne a řekne, že je zde.

„Dík,“ šeptne pak směrem k Rebece.

Když muž vyvolá všech sedm nositelů klíčů, skupinka si stoupne ke dveřím do mřížové klece.

„Dveře zůstanou otevřené jen po dobu třiceti vteřin, musíte se za ně dostat dřív, než se zavřou,“ vysvětluje jim muž horlivě.

Podsaditý šedivý mužík s brýlemi na nose vytuká kód a dveře se otevřou. On sice není nositel kódu, ale má skoro stejně důležitou funkci, protože zná kód od mříží.

Nositelé klíčů malý prostor rychle zaplní. Když se za nimi mříže zavřou, shromáždí se u trezoru. Do protokolu je zaznamenán přesný čas a jakási hřmotná žena vytuká nový kód a otevře jím trezor. Uvnitř je vidět sedm přihrádek. Rebečin klíč patří k jedné z nich, brzy v ní bude i onen kryptoklíč, za který nese Rebecka odpovědnost.

Pak žena otevře druhý trezor a pomalu a opatrně vyndá šedou krabičku, ve které bude spočívat srdce internetu, kryptoklíč, díky kterému se na internet dá spoléhat. Ten dnes vytvoří Rebecka spolu s ostatními nositeli klíčů. Na krabičce je zelený displej a tlačítka. Rebecka ví, že pokud by se chtěl někdo dostat dovnitř, obsah krabičky se vymaže za méně než vteřinu a stejně tak se to stane, i pokud by někdo krabičkou moc silně zatřásl nebo ji pustil na zem. V krabičce je i zabudovaný teploměr, který nařídí zničení klíče, pokud bude okolní teplota moc vysoká nebo nízká. Klíč se za žádnou cenu nesmí dostat do nesprávných rukou.

Při čekání, až na ni při obřadu přijde řada, si Rebecka napjatě prohlíží krabičku. Pokud by se jí zmocnila Čína, USA nebo jiná velmoc, mohly by pak podepsat falešný seznam adres a přesměrovat třeba celý datový přenos nějaké země na servery distribuující fake news, což by vydávalo smyšlené zprávy za skutečné. Ti, v jejichž rukou spočívají otěže internetu, mají neuvěřitelnou moc. Rebecku napadá, co by například Putin dokázal udělat s Ukrajinou nebo s jakoukoli jinou zemí, kterou by se rozhodl anektovat.

Nová bezpečnostní opatření mají právě tomu zabránit. Nositelé klíčů se odtěd budou scházet jednou za tři měsíce a budou

obřad opakovat. Minimálně pět z nich musí být přítomno, aby mohli podepsat seznam adres. Taky to musí udělat předtím, než vyprší starý podpis, jinak internet přestane fungovat a moderní společnost se zhroutí. Přestanou fungovat telefony a elektřina. A protože všechno je vzájemně propojeno, nebude ani možné vrátit se v čase a internet znovu vystavět. Nepůjde komunikovat prostřednictvím počítačů a telefonů ani cestovat a spolupracovat. Lidstvo bude vráceno o několik set let nazpátek.

Učinili jsme se zcela závislými na technice, pomyslí si Rebecca.

Proto jsou bezpečnostní opatření tak precizní a proto existuje tolik záchytných postupů pro případ, že by se něco pokazilo. Tenhle systém vyvíjeli několik let. I kdyby se všechny klíče ztratily zároveň, byli by schopní všechno obnovit za pouhých sedm dní.

Kungsholmen, Stockholm

Dveře od bytu se rozlétnou a s ránou narazí do zdi.

Policisti něco řvou. Rebecka slyší dusot těžkých bot, které se rychle pohybují po podlaze. Pak se roztříští sklo a na Rebecku dopadnou střepy, když jeden z maskovaných mužů vyrazí okno. Rebecka střepy instinktivně odsune, aby nebyly moc blízko Oliverovy nahé ručičky. Začne jí téct krev a zanechává na zemi rudé šmouhy. Rebecku rána nebolí. Zoufale si přitiskne chlapce k hrudi. Jemu se nesmí za žádnou cenu nic stát.

„Mami!“

Gretin hlásek prořízne místnost.

„Mami!“ zavolá znovu ze svého pokoje.

Rebecka slyší v dceřině hlase hrůzu. Nejradši by popadla Olivera a rozběhla se tam, aby sevřela obě děti v náručí. Dlouho a pevně je objímala. Chránila.

Ale zarazí se, přiměje se myslet, i když je psychicky úplně paralyzovaná. Všude jsou střepy a na druhé straně postele stojí dva chlapi s pistolemi. Ona teď nemůže běžet za Gretou, je to moc nebezpečné pro ně všechny.

Po tvářích jí začnou téct slzy.

Holčička moje.

Rebecka zakřičí, ať si Greta zaleze pod peřinu a schová se.

„Proč, mami? Co se děje? Já chci za tebou!“

Rebecku zamrazí, když zaslechne, že někdo tiše otevírá dveře do Gretina pokoje.

„Zůstaň u sebe, zůstaň tam!“ ječí. Hlas se jí zatřese, zlomí. „Zůstaň tam, sakra! Zalez pod postel!“

V tu chvíli slyší, jak policista hlásí, že dva podezřelí prchají po Kronobergsgatan. Opatrně zvedne hlavu a vidí, že jeden policista vyběhl z bytu ven a druhý se vyklání z okna. Do bytu proudí vzduch s nádechem brzké zimy. Oliver má holé ručičky. Rebecka i s ním v náruči vstane. Chlapec zlostí a ponížením křičí, ale ona ho jen pevně drží.

Policistka se na ni otočí a naznačí jí, aby zůstala na místě. Ale ji už teď nic nemůže zastavit. Rebecka se řítí ke Gretě do pokoje, žena na ni něco volá a naléhá, aby tu zůstala:

„Ten pokoj jsme ještě nezajistili! Je to tam nebezpečné!“

Jenže Rebecka ví, že je tam Greta. Slyší tichý pláč svého dítěte.

Ona tam prostě musí, a to hned. Opatrně otevře dveře do dceřina pokoje. Na koberci s květinovým vzorem leží pohozený krokodýl s utrhnutýma knoflíkovými očima. Čím dál Rebecka pokojem postupuje, tím víc pláč sílí. Lampička vypadá, jako by ze stěny za postelí svítil rozzářený měsíc. Zpod postele vykukují Gretiny světlé vlasy.

„Greto,“ zašeptá Rebecka, snaží se znít klidně, aby dceru ještě víc neděsila. „Máma je tady.“

„Mami?“ váhá holčička.

„Ano, miláčku, jsem tady.“

„Už můžu ven?“

„Samozřejmě, zlatíčko. Před chvílí tu bylo jen pár takových pitomců.“

Rebecka se kousne do rtu. Možná by se neměla takhle vyjadřovat. Nechce, aby tohle na Gretě zanechalo nějaké stopy, aby se pak třeba nezačala doma bát.

Rebecka si klekne a sevře Gretu, která se jí schoulí do náruče. I Oliver pochopil vážnost chvíle a cítí, že máma je rozrušená. Drží se jí rukama kolem krku. Ve dveřích stojí policistka s měděnými vlasy a jizvami po akné a ochranitelsky na ně dohlíží. Teď už se jim nic nemůže stát. Rebece tečou po tvářích slzy.

Chvilku klidu trvá tak minutu.

Pak do bytu začnou proudit další policisti. Dveřmi z ložnice přijde žena s tmavými vlasy staženými do culíku, která si klekne vedle Rebecky a dětí. Kvůli stříbrným pramínkům na hlavě a hluboké vrásce mezi obočím Rebecka odhaduje, že jí bude tak mezi čtyřiceti a padesáti lety. Žena se dívá vážně, ale při pohledu na děti zjihne. Je z oddělení, které vyšetřuje vyhrožování, a ráda by si udělala celkový přehled o situaci.

„Víte, kdo to tady byl?“

Žena se na Rebecku pátravě zadívá, ale ta jen zavrtí hlavou. Netuší, kdo to byl.

„Mohla byste je popsat?“

Rebecka jí řekne, že měli masky a tmavé džíny, že jeden byl malý a podsaditý a druhý vysoký. Sama ale slyší, jak vágně to zní.

Hladí Olivera po hlavě. Greta valí oči na policistku u sebe v pokoji. Obě děti pochopily vážnost chvíle a klidně sedí Rebece na klíně.

„Víte, co po vás chtěli?“ zeptá se žena a odhrne si z oka pramen vlasů.

„Chtěli klíč, co mám v trezoru v ložnici.“

„A povedlo se jim ho získat?“

„Myslím, že ne.“

Rebecka si pamatuje každou setinu vteřiny, kterou ti chlapi strávili v její ložnici. Cvaknutí trezoru neslyšela. Policie přijela včas.

„Od čeho ten klíč je?“

„Je od důležitého počítačového systému,“ vysvětluje Rebecka, „díky kterému můžeme například surfovat na internetu.“

„Klíč od počítačového systému?“

„No, vlastně je to spíš klíč, díky kterému se dostanete ke kryptoklíči, který zajišťuje bezpečnost adresářů na internetu. A díky tomu pak počítače vědí, s kým mají komunikovat.“

Žena zaostří zrak, přemýšlí. Je vidět, že něco takového ještě neslyšela. Pak pokračuje:

„Kdo by o takový klíč mohl stát?“

Rebecka se zamyslí. Na tuhle otázku existuje nekonečná řada odpovědí. Rebecka myslí na Rusko a na Putina, který neustále stojí o víc moci, kontroly, území. Naposledy včera ráno četla o tom, jak Rusové provokují na hranicích, až několikrát musely vzlétnout švédské stíhačky.

Co kdyby si usmysleli, že prostě vypnou internet a postarají se, aby adresář už nikdy nikdo nepodepsal? Když nebude existovat oficiální spolehlivá varianta adresáře, tak se celý internet prostě zastaví. A jestli je na to Rusko připravené, tak vyjde z krize jako vítěz a zbytek světa padne na kolena.

Rebecku napadne úplný protipól – USA. Ti by za tím taky klidně mohli být. Ve Státech nedávno po velkých protestech slíbili, že přestanou internet cenzurovat. Už od roku 1998 je rozhodnuto, že internetový registr adres bude zcela nezávislý na jakékoli zemi, ale USA přesto trvalo šestnáct let, než konečně prohlásily, že přestanou